

грыжно за насъ испича и си отхожда. На прошивъ, наши-тъпъ живошъ е рѣка-ша, която ще ся испече и загуби рано или късно въ океан-тъпъ, а време-шо ны гледа да печемъ, да слѣзуваме, и да ся загубяваме конечно въ бездны-шѣ му. То е было преди насъ, шо ще блде и слѣдъ насъ.

Но време-шо шо е было преди насъ, и време-шо шо ще да блде слѣдъ насъ, не е нищо за насъ. Време-шо за кое-шо ся испинно грыжемъ, кое-шо ще ны ползова, и кое-шо вси желаемъ колко-шо е възможно да предължимъ, шо е онова шокмо въ кое-шо живѣемъ, мыслимъ, рабошимъ.

Но добро ли е нѣщо да живѣемъ много?

Безъ да говоримъ за нѣкои изяшни случаи, можемъ вообще крѣпко да речемъ : *Воистина, добро е нѣщо да живѣемъ!* и ако живѣніе-шо е добро нѣщо, явно е чи шребува да му дадемъ колко-шо шраянѣ можемъ по-много. Испина е чи живѣніе-шо е часшо содружено опъ болести и опъ злополучія; но шо не доказува нищо прошиву добрина-ша на-живѣніе-шо : шія сѣ злины, а живѣніе-шо е добро. Що е по големо, добро-шо ли или зло-шо? Вижше сами, и опговорише : Н. П. Единъ человекъ има десеть хіляды иманѣ, и николко дългъ; другъ има десеть